

– Nem, köszönöm. . .
– Hallom, kitüntettek, gratulálok.
– Ki, ki.
– Remek. Sietünk. . . Telefonálj! Mindenképpen! Vársz valakit? – A barát még visszakacsintott.

– Én? – kérdezte az emberünk, s a futólépésben eliszkolt barát után nézett, ahogy piros Zsigulija felé tartott egykor focista lábán karikázva. Integetett.

Emberünk állt a tér oldalán. Nézte a bekanyarodó sárga villamost, a lézengő embereket. Élete kerek egész volt, jóleső kenyér. Most mégis megborzongott a felöltője alatt, a láz, a nekibuzdulás láza kerítette hatalmába, agyát újra leküzdhetetlen kíváncsiság feszítette, szíve kalimpált. Várt. Azt hiszem, Godot-ra.

György Péter

Hetek-havak

Hétfő ha rákérdez,
hogyan is van?

kakaskodik kedde:
ne vitázz!

Szerda szarva kókad –
nem értem!

s csörren a csütörtök:
okoskods!

Parázs péntek prüszög,
azért is!

Szóval tölt szakajtót
a szombat,

szapulja a vásznat
vasárnap –

VILÁGNAP;
szaracén gőzmosás
hétfőtől,
kakastánc kedd estig,
szerdára
szitába szóra szó.

Csütörtök
csetepaté csúcsa,
péntek pálforduló.
Sziporkák

szombaton a vásznon,
vasárnap
VILÁGRA-
SZÓLÓ CSÖND – hajnalig.

Holnap zsbogónap,
hej-pénzes hallali. . .

FÖLDES JUDIT